

Het boek Daniël - Nummer honderd tachtig

Het Profetische Snijpunt van Rome, de Makkabeeën en de Moderne Tijd: Een Studie naar Daniëls Visioenen

Jeff Pippenger

2024-04-10

Uriah Smith schreef: “Rome became connected with the people of God, the Jews, by alliance, BC 162.” De meeste moderne historici dateren dit op 161 v.Chr., en Smith verwijst in hetzelfde boek tweemaal naar 161 v.Chr. Mijn veronderstelling is dat deze verwijzing naar 162 v.Chr. een typografische fout is.

„Door de verzen 23 en 24 worden wij gebracht naar de tijd na het verbond tussen de Joden en de Romeinen, 161 v.Chr., toen Rome de universele heerschappij had verworven.” Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 273.

De verzen elf en twaalf duiden de overwinning en de nasleep aan van de Slag bij Raphia, die plaatsvond in 217 v.Chr., tussen het Seleucidische Rijk, geleid door Antiochus III de Grote, en het Ptolemaeïsche Koninkrijk Egypte, geleid door koning Ptolemaeus IV Philopator.

De Slag bij Panium, die zeventien jaar later, in 200 v.Chr., plaatsvond, was opnieuw een strijd tussen het Seleucidische koninkrijk en het Ptolemeïsche koninkrijk.

De Makkabese Opstand begon in 167 v.Chr. en was de Joodse opstand tegen de pogingen van het Seleucidische Rijk om de Joodse godsdienstige praktijken te onderdrukken en de Griekse cultuur op te leggen.

De herinwijding van de Tweede Tempel in Jeruzalem, die de historische gebeurtenis markeert die tijdens Chanoeka wordt gevierd, vond plaats in 164 v.Chr., drie jaar vóór het „verbond” van vers drieëntwintig. Deze gebeurtenis volgde op de succesvolle militaire veldtocht van de Makkabeeën tegen de strijdkrachten van het Seleucidische Rijk, aangevoerd door de beruchte Antiochus IV Epiphanes, die de Tempel had ontwijd en Joodse godsdienstige praktijken verboden had. Antiochus IV Epiphanes stierf kort na de overwinning die door Chanoeka wordt herdacht, en dit markeert vanaf dat moment in de geschiedenis de neergang van de Syrische macht.

In 200 v.Chr. (wat tevens de tijd was van de Slag bij Panium), mengde Rome zich voor het eerst in de profetische geschiedenis van Daniël hoofdstuk elf. Daar bevindt zich het symbool dat het visioen vaststelt. Zijn doelgerichte invloed in die geschiedenis identificeert het werk van Izebel, een symbool van een kerk die achter de schermen aan de touwtjes trekt. Izebel bevond zich thuis in Samaria toen haar man Achab toezag hoe haar profeten door Elia werden gedood. Herodias was niet op het verjaardagsfeest van Herodes, waar haar dochter Salome Herodes verleide. In de geschiedenis van de Verenigde Staten wordt het pausdom, voorgesteld door de hoer van Tyrus, vergeten, tot aan het einde van de symbolische zeventig jaren. Dan begint zij haar liederen van misleiding voor de koningen der aarde te zingen. Het jaar 200 v.Chr. is een voorafschaduw van

het moment waarop zij in de laatste dagen openlijk voor de koningen begint te zingen, vlak vóór de spoedig komende zondagwet, zoals voorgesteld in vers zestien.

Vóór het „verbond” van de Joden in 161 v.Chr. tot 158 v.Chr. wijdden de Makkabeeën de tempel opnieuw in, zoals wordt herdacht door Chanoeka in 164 v.Chr. Drie jaar later, nog steeds verwickeld in een voortdurende strijd met de Syriërs, zochten de Makkabese Joden steun bij Rome. Het „verbond” met Rome dat toen tot stand kwam, wordt een profetische toets voor Gods laatste-daagse studenten van de profetie.

De geschiedenis duidt 161 v.Chr. aan als het tijdstip waarop het “verbond” plaatsvond, maar de pioniers duiden die geschiedenis aan als 158 v.Chr. Had Miller gelijk, of hebben de moderne geschiedkundigen gelijk? Miller telde zeshonderd zesenzestig jaar (666) op bij het jaar 158 v.Chr. en kwam uit op het jaar 508, toen “het gedurige” werd weggenomen. Hoe zorgvuldig u ook zoekt, het zal uiterst moeilijk zijn, zo niet in feite onmogelijk, om historische ondersteuning te vinden voor 158 v.Chr. als het verbond tussen de Joden en de Romeinen.

Vers zestien is de zondagswet, maar daaraan voorafgaand treedt Rome de geschiedenis binnen om het visioen te bevestigen in het jaar 200 v.Chr. De Makkabese opstand begon te Modeïn in 167 v.Chr., en uiteindelijk wijdden zij de tempel opnieuw in in 164 v.Chr. Vervolgens gaan de Joden vanaf 161 v.Chr. tot 158 v.Chr. een verbond aan met de Romeinse macht. 161 v.Chr. tot 158 v.Chr. vertegenwoordigt een tijdsperiode die vereist was om het „verbond” te bevestigen. Dit inzicht duidt het „verbond” aan in overeenstemming met het getuigenis van de geschiedschrijvers, en ook met de kaart die door de hand van de Heer werd geleid en niet veranderd dient te worden.

De geschiedschrijvers informeren ons dat het proces van het onderhandelen over verdragen tussen oude naties zoals Juda en Rome in de tweede eeuw v.Chr., varieerde afhankelijk van de specifieke omstandigheden, diplomatieke protocollen en machtsverhoudingen die ermee gemoeid waren. Doorgaans begon het proces ermee dat de ene partij haar belangstelling kenbaar maakte om met de andere een verdrag of bondgenootschap aan te gaan. In het geval van Juda en Rome nam Juda het initiatief tot contact met Rome om een formeel bondgenootschap voor te stellen.

Diplomatieke kanalen zouden zijn benut om het voorstel over te brengen en onderhandelingen op gang te brengen. Dit moest het zenden van ambassadeurs of gezanten naar Rome inhouden om met de leiders of vertegenwoordigers daarvan samen te komen. Zodra de onderhandelingen eenmaal waren aangevangen, zouden beide partijen de voorwaarden van het voorgestelde verdrag bespreken. Dit kon een reeks bijeenkomsten, uitwisselingen van diplomatieke boodschappen en mogelijk de betrokkenheid van tussenpersonen of bemiddelaars omvatten om de besprekingen te vergemakkelijken. Tijdens de onderhandelingen zou elke partij de door de andere voorgestelde voorwaarden in overweging nemen en mogelijk tegenvoorstellen doen of wijzigingen van bepaalde voorwaarden verlangen. Dit proces kon zorgvuldige beraadslaging, overleg met raadgevers en beoordelingen van de mogelijke voordelen en nadelen van het voorgestelde verdrag omvatten.

Indien beide partijen overeenstemming bereikten over de voorwaarden van het verdrag, zou formele documentatie worden opgesteld waarin de door beide zijden overeengekomen bepalingen en voorwaarden werden uiteengezet. Het verdrag zou vervolgens moeten worden bekrachtigd door

de bevoegde autoriteiten van elke natie. In het geval van Rome zou dit goedkeuring door de Senaat of andere bestuurlijke organen kunnen inhouden. Evenzo zou in Juda het verdrag waarschijnlijk de goedkeuring vereisen van zijn leiderschap of regerende raad. Zodra het was bekrachtigd, zou het verdrag ten uitvoer worden gelegd, en van beide partijen zou worden verwacht dat zij zich aan de bepalingen ervan hielden. Dit zou verschillende vormen van samenwerking kunnen omvatten, wederzijdse defensieovereenkomsten, handelsbetrekkingen of andere vormen van diplomatieke betrekkingen die in het verdrag waren vastgelegd.

In de tweede eeuw v.Chr. zou een reis van Judea (gelegen in het oostelijke Middellandse Zeegebied) naar Rome (gelegen in Midden-Italië) een moeilijke en tijdrovende onderneming zijn geweest, vooral gezien de beperkingen van de vervoermiddelen uit de oudheid. De afstand tussen Judea en Rome bedraagt ongeveer 1.500 tot 2.000 kilometer (930 tot 1.240 mijl), afhankelijk van de specifieke gevolgde route. Reizen over zee was in de oudheid vaak sneller en efficiënter dan reizen over land, maar zeereizen waren onderworpen aan de heersende winden. Een reis per schip van een haven in Judea naar een haven in Italië (zoals Ostia, de haven van Rome) kon verscheidene weken in beslag nemen, afhankelijk van factoren zoals windomstandigheden, zeestromingen en het type vaartuig dat werd gebruikt.

Reizen over land van Judea naar Rome zou langzamer en zwaarder zijn geweest. Reizigers zouden zich een weg hebben moeten banen door uiteenlopende landschappen, waaronder bergen, valleien en rivieren, en te maken hebben gehad met hindernissen zoals rovers en vijandige gebieden. Geschat wordt dat een reis te voet of met een door paarden getrokken wagen verscheidene maanden kon duren. De reistijd zou bovendien zijn beïnvloed door factoren zoals de staat van de wegen, de beschikbaarheid van onderkomens en rustplaatsen, en de noodzaak onderweg te rusten en voorraden aan te vullen.

Toen de Makkabese Joden een verbond met Rome zochten, zouden zij gezanten naar Rome hebben moeten zenden. Zodra die gezanten door de Romeinse autoriteiten waren ontvangen, zou er een periode van onderhandeling zijn gevolgd. Volgens de historische theorie — want er is geen nauwkeurig verslag beschikbaar — zou, zodra een verdrag was geformaliseerd, dit naar Judea moeten worden teruggebracht ter bekrachtiging, en vervolgens waarschijnlijk naar Rome moeten worden teruggezonden om de aanvaarding door de Joden te bevestigen. Het is vrijwel onmogelijk te geloven dat het proces van het vormen van een bondgenootschap in die tijdspanne binnen één jaar zou zijn voltooid; daarom stemt het begrip dat de „verbondssluiting” een proces van 161 v.Chr. tot 158 v.Chr. voorstelt, overeen met andere lijnen van profetie die de geschiedenis aanwijzen die leidt tot de zondagswet van vers zestien.

Een „verbond” waarvan alle historici het erover eens zijn dat het door de Makkabese Joden werd geïnitieerd, begon in Judea in 161 v.Chr. Het doel was dat de Joden steun wilden tegen de Syriërs, met wie zij hadden geworsteld sinds hun opstand in 167 v.Chr. begon. De opstand werd aangewakkerd door de inspanningen van Mattathias, een Joodse priester, en zijn vijf zonen, in het bijzonder Judas Makkabeüs, om weerstand te bieden aan het helleniseringsbeleid dat was opgelegd door de Seleucidische heerser Antiochus IV Epiphanes. Dit beleid omvatte pogingen om Joodse godsdienstige praktijken te onderdrukken en de aanvaarding van Griekse gebruiken en

overtuigingen af te dwingen.

De aanleiding voor de opstand was een voorval in het dorp Modeïn, waar Mattathias weigerde gehoor te geven aan een bevel om een offer te brengen aan een Griekse godheid. „Modeïn” is afgeleid van het Hebreeuwse woord „modi’a”, dat „verkondigen” of „protesteren” betekent. In zijn protest doodde Mattathias een Joodse afvallige die op het punt stond het offer te brengen, en hij en zijn zonen vluchtten naar de heuvels, waarmee zij een guerrillaoorlog tegen de Seleucidische strijdkrachten op gang brachten. De Makkabese Opstand duurde verscheidene jaren, gedurende welke de Makkabeeën talrijke veldslagen leverden tegen de Seleuciden en hun bondgenoten. Hoewel zij verreweg in de minderheid waren en veel slechter waren toegerust, behaalden de Makkabeeën verscheidene belangrijke overwinningen.

Het Seleucidische Rijk trachtte de godsdienst van Griekenland aan de Joden op te leggen, en de Grieken vertegenwoordigen de globalisten van de laatste dagen. Hun godsdienst komt tot uitdrukking in het woke-isme dat momenteel aan de Verenigde Staten en de wereld wordt opgedrongen door de globalistische krachten van het banksysteem, de reguliere media, de onderwijscentra en het afbreken van nationale onderscheidingen door de gedwongen immigratie van illegale vreemdelingen. Toen Antiochus Epiphanes de Griekse godsdienst aan de Joden oplegde, waren er Joden die met zijn pogingen meewerkten. De Makkabeeën vertegenwoordigen één klasse van afvallige Joden, die zich tegen de godsdienst van Griekenland verzetten, maar er was ook een andere klasse van afvallige Joden die het werk van de handhaving van de Griekse godsdienst ondersteunden.

Vers zestien is de spoedig komende zondagswet, en de drievoudige vereniging van de draak, het beest en de valse profeet. Aan die geschiedenis gaan de verzen dertien tot en met vijftien vooraf, waarin de drie veldslagen van vers veertig plaatsvinden vanuit vers tien (1989), de verzen elf en twaalf (de Oekraïense oorlog), en de Slag bij Panium. De Slag bij Panium vertegenwoordigt een strijd waarin het tweehoornige beest uit de aarde zegeviert over de religieuze en politieke filosofieën van de globalisten.

In die strijd moet de laatste president van de Verenigde Staten afrekenen met de nasleep van Poetins overwinning en daaropvolgende ineenstorting, zoals voorgesteld in de verzen elf en twaalf. Hij zal een bondgenootschap vormen met de NAVO, of de Verenigde Naties, teneinde de gevolgen van de ineenstorting van Rusland op te lossen, en binnen de geschiedenis van dat bondgenootschap zal hij de Verenigde Naties tegemoet treden in de Slag bij Panium. De derde strijd van vers veertig zal zijn als de eerste strijd van vers veertig. Zoals de Sovjet-Unie instortte onder de economische en militaire kracht van de Verenigde Staten, zullen de globalisten van de Verenigde Naties gedwongen worden „perestrojka” te herhalen, het sleutelbestanddeel van Gorbatsjovs pogingen om de Sovjet-Unie te hervormen, hoewel zij uiteindelijk hebben bijgedragen tot de ontbinding van het Sovjetsysteem en de uiteindelijke opheffing van de Sovjet-Unie.

De derde strijd wordt geïllustreerd door de eerste strijd, en door middel van economische en militaire druk zal Trump, zoals voorgesteld door Reagan, de Verenigde Naties tot „perestrojka” dwingen, wat herstructurering of hervorming betekent. De herstructurering zal de Verenigde Staten

plaatsen aan het hoofd van het stelsel van de tien koningen, dat de Verenigde Naties is. In de strijd zal het pausdom zich vervolgens in de geschiedenis introduceren en beweren de verdediger te zijn van het stelsel dat Trump op dat moment aan het veroveren is.

In dezelfde geschiedenis zal Trump geconfronteerd worden met een interne Burgeroorlog die hij genoodzaakt zal zijn aan te pakken, zoals Abraham Lincoln genoodzaakt was die aan te pakken. De Burgeroorlog zal plaatsvinden tussen twee tegenover elkaar staande afvallige facties binnen de Verenigde Staten. De ene klasse wordt vertegenwoordigd door hen die de religie en filosofie van het woke-isme hebben aanvaard, die de progressieve globalisten van beide politieke partijen zijn. De andere klasse (MAGA-isme) belijdt oprechte protestanten te zijn, hoewel zij die mantel in 1844 hebben verloren.

De factie van de president wordt vertegenwoordigd door het MAGA-isme en is gebaseerd op de misleide aanspraak het ware protestantisme en de Grondwet te handhaven. De aanspraak van het woke-isme is de religie van Moeder Aarde, de New Age en het geloof dat de Grondwet wordt toegepast overeenkomstig de bestaande omstandigheden van de maatschappelijke normen, niet volgens de archaïsche ideeën van de Founding Fathers.

Mattathias (Trump) zal een einde maken aan de pogingen van de globalistisch-progressieve Democraten binnen de Verenigde Staten, zoals uitgebeeld door de opstand die in 167 v.Chr. in Modeïn begon. Trump zal vervolgens de geschiedenis van 164 v.Chr. herhalen, toen de Makkabeeën de tempel opnieuw inwijdden, zoals herdacht door de viering van Chanoeka. Vervolgens zal Trump, in de periode die wordt uitgebeeld door 161 v.Chr. tot 158 v.Chr., de laatste stoot beginnen om het beeld van het pausdom op te richten, een beeld dat een ongeoorloofde verhouding tussen de religieuze macht en de politieke macht aanduidt. In 158 v.Chr. zal het verbond ten uitvoer worden gebracht, wanneer de spoedig komende zondagswet van vers zestien wordt afgedwongen.

Daniël elf identificeert eerst hoe Rome politiek de macht overneemt, en vervolgens herhaalt Daniël dezelfde geschiedenis en werkt haar verder uit met een lijn die aangeeft hoe Rome in diezelfde geschiedenis omgaat met Gods volk. Van vers zestien tot en met vers negentien worden de drie hindernissen geïllustreerd die het heidense Rome moest overwinnen om de wereldheerschappij te verkrijgen. In vers zestien werd Syrië in 65 v.Chr. door het heidense Rome veroverd, en vervolgens werd Judea in 63 v.Chr. door Pompejus veroverd. Vers zestien geeft aan wanneer Rome in het heerlijke land zou staan, en doet daarmee dienst als een voorafbeelding van de zondagswet van vers eenenveertig van hetzelfde hoofdstuk.

Het is belangrijk op te merken dat de geschiedenis van de verovering plaatsvond in 63 v.Chr. [parallel aan 1863], te midden van een burgeroorlog die zich binnen Jeruzalem afspeelde. Uriah Smith verklaarde: „Bij Pompejus' terugkeer van zijn veldtocht tegen Mithridates, koning van Pontus, streden twee rivalen, Hyrcanus en Aristobulus, om de kroon van Judea.”

De namen “Hyrcanus” en “Aristobulus” zijn beide van Griekse oorsprong en hebben historische betekenis, in het bijzonder in de context van de Joodse geschiedenis tijdens de hellenistische periode en de Hasmonese dynastie. “Hyrcanus” is afgeleid van het Griekse woord “Hurkanos”, dat

waarschijnlijk is voortgekomen uit het woord “hurkan”, dat in de Perzische taal “wolf” betekent. Hyrcanus was een naam die door verscheidene Hasmonese heersers werd gedragen. “Aristobulus” betekent “beste raadgever” of “beste adviseur”. Aristobulus was eveneens een naam die door verscheidene Hasmonese heersers werd gedragen. Zowel “Hyrcanus” als “Aristobulus” zijn namen die verbonden zijn met belangrijke figuren in de Joodse geschiedenis tijdens de Hasmonese periode. Zij waren heersers die een belangrijke rol speelden in het bestuur en de uitbreiding van het Hasmonese koninkrijk in Judea. De profetische nakomelingen en vertegenwoordigers van het Hasmonese koninkrijk in de tijd van Christus waren de Farizeeën.

Toen Pompeius Jeruzalem veroverde, voerden twee politieke partijen beide hun oorsprong terug tot de tijd van de opstand die werd belichaamd door Modeïn in 167 v.Chr. Zodra Pompeius in de opstand was betrokken, besloot hij Jeruzalem in te nemen, en de politieke partij van Aristobulus besloot hem weerstand te bieden, maar de partij van Hyrcanus besloot de poorten voor Pompeius te openen. Vervolgens zette Pompeius zijn aanval op Jeruzalem in, en drie maanden later stond Jeruzalem voorgoed onder de heerschappij van Rome.

Bij vers negentien werd Egypte, het derde en laatste obstakel, door Rome ingenomen. Vervolgens wordt in vers twintig de geboorte van Christus aangeduid, wanneer Daniël begint uiteen te zetten hoe Rome in die geschiedenis met Gods volk zou omgaan. In de verzen eenentwintig en tweeëntwintig wordt Christus gekruisigd. In vers drieëntwintig wordt het bondgenootschap dat begon in 161 v.Chr. tot 158 v.Chr., aangeduid onmiddellijk na de verzen die het kruis beschrijven, waar de afvallige Joden verkondigden dat zij „geen koning hadden dan de keizer”. De lijn van de afvallige Joden, vertegenwoordigd door de Makkabeeën, die zich hadden verzet tegen de opmars van de Griekse godsdienstfilosofie en daardoor een onheilige verhouding met Rome waren aangegaan, volgt op het vers dat de geschiedenis van het kruis aanduidt, waar de vrucht van hun onheilige verhouding ten volle openbaar werd.

De Sjechina keerde nooit terug naar de tempel die na de zeventig jaren van gevangenschap werd opgericht. Het laatste profetische getuigenis, verkondigd door Maleachi, werd gegeven omstreeks het midden van de vijfde eeuw v.Chr. Er was gedurende honderden jaren geen zichtbare tegenwoordigheid van God geweest, noch enig profetisch getuigenis, voordat de Makkabeeën opstonden tegen de globalistische Griekse invloed. Aan het begin van hun opstand volbrachten zij juist die opstandigheid waartoe zowel Ptolemaeus als koning Uzzia hadden getracht te komen, toen beide koningen de priesterlijke rol zochten te vervullen en in de tempel een offer brachten.

Jonathan Apphus (ook bekend als Jonathan Maccabeüs) was een van de zonen van Mattathias, die de Makkabese Opstand in gang zette, en hij speelde een belangrijke rol in het leiden van de Joodse opstand tegen het Seleucidische Rijk. Na de dood van zijn broer Judas Maccabeüs in de strijd nam Jonathan de leiding over de Makkabese strijdkrachten op zich. Naast zijn militaire en politieke leiderschap nam Jonathan ook de rol van hogepriester op zich en diende hij als de geestelijke leider van het Joodse volk. Jonathans dubbele rol als zowel leider als hogepriester vormde een belangrijke ontwikkeling in de Joodse geschiedenis, omdat daardoor zowel de politieke als de religieuze autoriteit binnen de Hasmonese dynastie werden geconsolideerd. Zijn leiderschap droeg ertoe bij de Joodse autonomie te versterken en de Hasmonese heerschappij in Judea te vestigen.

Juist de zonde die Ptolemaeus na de overwinning bij Rafia trachtte te begaan, werd reeds helemaal aan het begin van de opstand van de Makkabeeën volbracht. Het was dezelfde zonde waaraan de priesters in de tijd van koning Uzzia weerstand boden, maar de door de Makkabeeën beleden verdediging van de tempeldiensten van God was een misleide en opstandige uiting van de vereniging van kerk en staat, en typeert als zodanig de opstand van het afvallige protestantisme, dat zich thans verzamelt ter ondersteuning van Trump tegen de opmars van Bidens globalistische woke-isme.

De Bijbel leert dat gij hen aan hun vruchten zult kennen, en de Farizeeën ten tijde van Christus waren de laatste overblijfselen van de Hasmonese dynastie die met Mattathias begon. Mattathias, en de opstand die hij begon, droegen de vruchten van het farizeïsme, evenals de afvallige protestanten die het concept van “Make America Great Again” ondersteunen. Amerika was groot toen de Grondwet aldus werd verstaan dat zij kerk en staat van elkaar gescheiden hield, maar bij het valse wonder dat wordt voorgesteld door de overwinning die door het feest van Chanoeka wordt herdacht, zal de beweging voor zondagwetgeving openlijk naar voren treden.

Wij zullen deze studie in het volgende artikel voortzetten.

“Tot dusver zijn zij die de waarheden van de boodschap van de derde engel verkondigden, vaak beschouwd als louter onheilsprofeten. Hun voorspellingen dat godsdienstige onverdraagzaamheid in de Verenigde Staten de overhand zou krijgen, dat kerk en staat zich zouden verenigen om hen te vervolgen die de geboden van God onderhouden, zijn bestempeld als ongegrond en absurd. Met stelligheid is verklaard dat dit land nooit iets anders zou kunnen worden dan wat het is geweest—de verdediger van de godsdienstvrijheid. Maar nu de kwestie van het afdwingen van de zondagsviering op brede schaal in beroering wordt gebracht, ziet men dat de gebeurtenis die zo lang werd betwijfeld en niet geloofd, naderbij komt, en de derde boodschap zal een uitwerking teweegbrengen die zij voordien niet kon hebben.

“In iedere generatie heeft God Zijn dienstknechten gezonden om de zonde te bestraffen, zowel in de wereld als in de kerk. Maar het volk verlangt dat men hun aangename dingen zegt, en de zuivere, onverbloemde waarheid is niet aanvaardbaar. Velen van de hervormers namen zich bij het begin van hun arbeid voor grote voorzichtigheid te betrachten bij het aanvallen van de zonden van de kerk en van de natie. Zij hoopten door het voorbeeld van een rein christelijk leven het volk terug te leiden tot de leerstellingen van de Bijbel. Maar de Geest van God kwam over hen zoals Hij over Elia kwam, en bewoog hem ertoe de zonden van een goddeloze koning en van een afvallig volk te bestraffen; zij konden zich er niet van weerhouden de klare uitspraken van de Bijbel te verkondigen—leerstellingen die zij met tegenzin naar voren hadden gebracht. Zij werden ertoe gedrongen de waarheid en het gevaar dat de zielen bedreigde met ijver te verkondigen. De woorden die de Heere hun gaf, spraken zij uit, zonder vrees voor de gevolgen, en het volk werd gedwongen de waarschuwing te horen.”

„Zo zal de boodschap van de derde engel worden verkondigd. Wanneer de tijd komt dat zij met de grootste kracht moet worden gegeven, zal de Heere werken door ootmoedige werktuigen en de gedachten leiden van hen die zich aan Zijn dienst toewijden. De arbeiders zullen veeleer geschikt worden gemaakt door de zalving van Zijn Geest dan door de opleiding van literaire

instellingen. Mannen van geloof en gebed zullen zich gedrongen voelen uit te gaan met heilige ijver en de woorden te verkondigen die God hun geeft. De zonden van Babylon zullen aan het licht worden gebracht. De ontzagwekkende gevolgen van het afdwingen van de inzettingen van de kerk door burgerlijk gezag, de opmars van het spiritualisme, de sluipende maar snelle voortgang van de pauselijke macht — dit alles zal worden ontmaskerd. Door deze plechtige waarschuwingen zal het volk worden bewogen. Duizenden bij duizenden zullen luisteren die nooit eerder woorden als deze hebben gehoord. Met verbazing horen zij het getuigenis dat Babylon de kerk is, gevallen vanwege haar dwalingen en zonden, vanwege haar verwerping van de waarheid die haar uit de hemel is gezonden. Wanneer het volk zich tot zijn vroegere leraren wendt met de dringende vraag: Zijn deze dingen zo? dan brengen de dienaren verdichtsels naar voren, profeteren aangename dingen, om hun vrees te sussen en het ontwaakte geweten tot rust te brengen. Maar omdat velen weigeren zich tevreden te stellen met het loutere gezag van mensen en een duidelijk ‘Zo zegt de Heere’ verlangen, zal de populaire geestelijkheid, evenals de Farizeeën van ouds, vervuld van toorn omdat hun gezag in twijfel wordt getrokken, de boodschap als van Satan veroordelen en de zonde liefhebbende menigten ophitsen om hen die haar verkondigen te smaden en te vervolgen.”

“Wanneer de strijd zich tot nieuwe gebieden uitbreidt en de gedachten van het volk worden gericht op Gods vertreden wet, komt Satan in beweging. De kracht die het bericht vergezelt, zal hen die zich ertegen verzetten slechts tot razernij brengen. De geestelijkheid zal bijna bovenmenselijke inspanningen leveren om het licht buiten te sluiten, opdat het niet op hun kudden zou schijnen. Met alle middelen die hun ten dienste staan, zullen zij trachten de bespreking van deze gewichtige vragen te onderdrukken. De kerk doet een beroep op de sterke arm van de burgerlijke macht, en in dit werk verenigen paapsgezinden en protestanten zich. Naarmate de beweging tot handhaving van de zondag stoutmoediger en beslist wordt, zal de wet worden ingeroepen tegen hen die de geboden onderhouden. Zij zullen worden bedreigd met boeten en gevangenschap, en sommigen zullen invloedrijke posities en andere beloningen en voordelen worden aangeboden als beweegredenen om hun geloof te verzaken. Maar hun standvastige antwoord luidt: ‘Toon ons uit het Woord van God onze dwaling’—dezelfde bede die Luther onder soortgelijke omstandigheden uitte. Zij die voor de rechtbanken worden gedaagd, leggen een krachtige verdediging van de waarheid af, en sommigen die hen horen, worden ertoe gebracht hun standpunt in te nemen om al de geboden van God te onderhouden. Zo zal het licht worden gebracht voor duizenden die anders niets van deze waarheden zouden weten.” The Great Controversy, 605, 606.